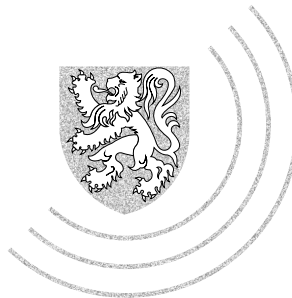

V L A A M S P A R L E M E N T

stuk **435** (2009-2010) – Nr. 3
ingediend op 18 mei 2010 (2009-2010)

Ontwerp van decreet

tot gedeeltelijke omzetting van richtlijn 2006/123/EG
van het Europees Parlement en de Raad
van 12 december 2006
betreffende diensten op de interne markt

Verslag

namens de Commissie voor Economie,
Economisch Overheidsinstrumentarium, Innovatie,
Wetenschapsbeleid, Werk en Sociale Economie
uitgebracht door de heer Koen Van den Heuvel

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: mevrouw Patricia Ceysens.

Vaste leden:

de heer Robrecht Bothuyne, mevrouw Martine Fournier, de heren Jan Laurys, Koen Van den Heuvel;
de heren Frank Creyelman, Johan Deckmyn, Chris Janssens;
de dames Patricia Ceysens, Lydia Peeters;
mevrouw Güler Turan, de heer Bart Van Malderen;
de heer Matthias Diependaele, mevrouw Helga Stevens;
de heer Ivan Sabbe;
de heer Filip Watteeuw.

Plaatsvervangers:

de dames Sonja Claes, Kathleen Helsen, Griet Smaers, de heer Eric Van Rompuy;
de heer Pieter Huybrechts, mevrouw Katleen Martens, de heer Jan Penris;
mevrouw Fientje Moerman, de heer Herman Schueremans;
mevrouw Mia De Vits, de heer Peter Vanvelthoven;
de dames Vera Celis, Lies Jans;
de heer Lode Vereeck;
mevrouw Elisabeth Meuleman.

Stukken in het dossier:

- 435** (2009-2010) – Nr. 1: Ontwerp van decreet
– Nr. 2: Verslag over hoorzittingen

INHOUD

I.	Toelichting door minister-president Kris Peeters	4
1.	Context.....	4
2.	Ontwerp van decreet.....	5
3.	Besluit	6
II.	Bespreking	6
III.	Stemming	11
	Gebruikte afkortingen	12

De Commissie voor Economie, Economisch Overheidsinstrumentarium, Innovatie, Wetenschapsbeleid, Werk en Sociale Economie besprak dit ontwerp van decreet op haar vergadering van 6 mei 2010. Vooraf werden twee hoorzittingen georganiseerd. Op de eerste hoorzitting van 22 april 2010 werd toelichting gegeven bij de Europese Dienstenrichtlijn door mr. Pierre de Bandt en werd de studie van het federale Planbureau over de economische effecten van de Dienstenrichtlijn voorgesteld door de heer Jan Van der Linden. Op de tweede hoorzitting op 29 april 2010 kwamen de sociale partners die deel uitmaken van de SERV aan bod (voor het verslag van de hoorzittingen, zie: *Parl. St.* VI. Parl. 2009-10, nr. 435/2).

I. TOELICHTING DOOR MINISTER-PRESIDENT KRIS PEETERS

1. Context

Dit ontwerp werd goedgekeurd op de vergadering van de Vlaamse Regering van 26 februari 2010. Het heeft als doel om de horizontale verplichtingen van de EDRL om te zetten in het interne recht. Het gaat in essentie om de bepalingen inzake de bevordering van dienstenactiviteiten en de administratieve samenwerking tussen lidstaten. Deze bepalingen zijn doorgaans een letterlijke overname van de bepalingen van de richtlijn.

De minister-president schetst eerst de context van de richtlijn.

Op 27 december 2006 werd de Dienstenrichtlijn van het Europees Parlement en van de Raad gepubliceerd. Deze richtlijn creëert een algemeen juridisch kader ter vergemakkelijking van de vrijheid van vestiging en het vrij verkeer van diensten in de Europese Unie. Aldus streeft de EDRL naar een vereenvoudiging van de administratieve procedures, de opheffing van belemmeringen voor dienstenactiviteiten en een vergroting van het wederzijdse vertrouwen tussen lidstaten. Op grond van artikel 44 van de EDRL zijn de lidstaten verplicht om “de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking te doen treden om vóór 28 december 2009 aan deze richtlijn te voldoen”. Twintig lidstaten hebben een ingebrekestelling ontvangen.

Voor de aanwijzing van de één-loketten werd reeds een besluit goedgekeurd. Op grond van dat besluit zullen de Erkende Ondernemingsloketten in Vlaanderen kunnen optreden als ‘front-office’ van het één-loket, zodat de dienstverrichter zich niet langer tot verschillende instanties dient te wenden om de relevante informatie betreffende zijn dienstenactiviteit te verzamelen en/of de nodige praktische stappen hieromtrent te ondernemen. Deze eerstelijnsdienstverlening vanwege de Erkende Ondernemingsloketten zal ondersteund worden door een ‘middle-office’ bestaande uit het Agentschap Ondernemen en het Contactpunt Vlaamse Infolijn.

Eerder werd ook reeds, in overleg met de sociale partners, een lijst vastgesteld van regelgeving die onder het toepassingsgebied van de Dienstenrichtlijn valt (de zogenaamde positieve lijst). Iedere minister was verantwoordelijk voor het screenen van de betrokken regelgeving waarvoor hij bevoegd is en om deze indien nodig aan te passen. De regelgeving die diende aangemeld te worden (de zogenaamde IPM-aanmelding), werd door de bevoegde ministers meegedeeld aan de Vlaamse Regering. Alle aanmeldingen werden intussen reeds aan het parlement bezorgd. De procedure voor de aanpassing van sommige regelgeving is thans nog lopende. De Europese Commissie werd daarvan op de hoogte gebracht. Over de screening van de regelgeving loopt een peer review, waarbij door de verschillende lidstaten aan elkaar vragen kunnen worden gesteld.

Bovendien wordt er nog steeds overlegd over een samenwerkingsakkoord tussen de diverse overheden, waarop de Vlaamse Regering reeds langer aandrong. Dat is belangrijk, bijvoorbeeld voor de oprichting van een gemeenschappelijke erkenningscommissie, zodat Vlaanderen inspraak krijgt bij de erkenning van en toezicht op de één-loket-

ten. Ook voor de administratieve samenwerking tussen de vergunningsverleners van de diverse lidstaten, worden best formele afspraken binnen België gemaakt. Een ontwerp van dat samenwerkingsakkoord zal hier later nog worden besproken.

Tot slot verwijst de minister-president naar het initiatief waarbij het Agentschap Ondernemen en Flanders Investment & Trade, samen met de werkgeversorganisaties UNIZO en Voka, communiceren over de voordelen van de Dienstenrichtlijn. Daarvoor werd een beknopte folder opgesteld. Bovendien hebben de werkgevers en de overheid gezamenlijk een meldpunt opgericht voor ondernemers die in andere lidstaten toch nog geconfronteerd worden met administratieve belemmeringen. Op basis van de melding zal het handelsbelemmerend karakter van de regelgeving worden beoordeeld en zal – indien nodig – gepoogd worden om een buitengerechtelijke oplossing te bewerkstelligen. De minister-president heeft dit initiatief geïnitieerd op basis van een studierapport van de Nationale Bank en het Planbureau, waarin wordt geconcludeerd dat de Dienstenrichtlijn significante gevolgen kan hebben voor de uitvoer van diensten door de versoepeling van de regelgeving in andere lidstaten, vooral naar Duitsland. De minister-president vond het belangrijk om de ondernemingen ook te informeren over de voordelen van de Dienstenrichtlijn en waar nodig de nog bestaande belemmeringen weg te werken. De meldingen kunnen mogelijks ook input opleveren voor de reeds vermelde peer review.

2. Ontwerp van decreet

Dit ontwerp van decreet is typisch een omzettingsdecreet van een richtlijn. Zoals reeds gezegd had dit beter via een samenwerkingsakkoord kunnen verlopen. Dat was ook de mening van de Raad van State in zijn advies over de federale omzettingswet. Die wet volstond niet voor de gemeenschappen en gewesten, zodat een decretale omzetting vereist is voor alle bepalingen uit de EDRL waarvoor de gemeenschappen en gewesten parallel met de federale overheid bevoegd zijn.

Het ontwerp van decreet begint met voorafgaande bepalingen waarin de centrale begrippen en de werkingssfeer vastgelegd worden. Dit betreft in feite een letterlijke overname van de bepalingen van de EDRL.

In hoofdstuk II zijn de bepalingen omtrent de vrijheid van vestiging opgenomen. Deze bepalingen hebben onder andere betrekking op de geldigheidsduur en de territoriale reikwijdte van vergunningen, de evaluatie van gelijkwaardige vergunningsvoorwaarden waaraan de aanvrager al heeft voldaan, en de stilzwijgende toekenning van vergunningen. Hoofdstuk III is beperkt tot een enkel artikel met betrekking tot maatregelen die uitzonderlijk kunnen genomen worden ten aanzien van een in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichter.

De administratieve samenwerking tussen lidstaten en de verplichte wederzijdse bijstand worden geïmplementeerd door hoofdstuk IV. Om deze samenwerking in de praktijk te brengen is er nood aan een rechtstreekse en snelle communicatie tussen de bevoegde instanties van verschillende lidstaten. In dit kader heeft de Europese Commissie dan ook een elektronisch systeem voor de uitwisseling van informatie opgericht, het zogenaamde Internal Market Information System (IMI). Dit informatiesysteem is bedoeld om de omvangrijke praktische belemmeringen – zoals uiteenlopende administratieve culturen, taaidrempels en onduidelijkheid over de aanspreekpartners in andere lidstaten – te helpen uit de weg ruimen, de administratieve lasten te beperken en de dagelijkse samenwerking tussen de lidstaten efficiënter en doeltreffender te doen verlopen.

In hoofdstuk V wordt een algemene bepaling ingeschreven opdat ook de lokale besturen de verplichtingen van de EDRL zouden respecteren.

Tot slot bepaalt hoofdstuk VI de inwerkingtreding. Het ontwerp moet – in toepassing van artikel 44 EDRL – uiterlijk op 28 december 2009 in werking treden.

3. Besluit

Ter afronding maakt de minister-president nog de volgende vaststellingen:

- dit ontwerp van decreet is een volgende formele stap van het Vlaams Parlement in het omzettingsproces van de EDRL die nog zal gevolgd worden door een samenwerkingsovereenkomst;
- de omzetting van de EDRL in de Europese Unie kan voor Vlaamse bedrijven actief in de dienstensector nieuwe kansen inhouden; daarom is het van belang dat de Vlaamse Regering en haar administratie nieuwe initiatieven neemt om economische actoren hierbij ten dienste te staan. Maar uiteindelijk is het wel hun keuze om van deze marktverruiming gebruik te maken.

II. BESPREKING

De heer *Boudewijn Bouckaert* wijst erop dat de verplichtingen die voortvloeien uit het primaire Europees recht bij dit horizontaal omzettingsdecreet centraal staan. Het gaat met name om de verplichting tot vervorming van de interne markt voor diensten, zowel inzake de vrije vestiging van dienstverleners als inzake het grensoverschrijdende dienstenverkeer. Als men dat ernstig wil nemen, betekent dat ook dat de uitzonderingssectoren waar de Europese Dienstenrichtlijn niet van toepassing is, restrictief moeten worden geïnterpreteerd. ‘*Odia sunt restringenda. Exceptio est strictissimae interpretationis*’ (Strengere bepalingen moeten restrictief worden toegepast. De uitzondering moet zo beperkt mogelijk worden geïnterpreteerd).

Uit de toelichting bij de Dienstenrichtlijn blijkt ook dat de ad-hoc-aanpak, gebaseerd op de rechtspraak van Hof van Justitie niet werkt, hetgeen aantoont dat de lidstaten onvoldoende hun verplichtingen ter zake nakomen. België en Vlaanderen hebben daarbij een slechte reputatie, hetgeen met dit horizontaal decreet gedeeltelijk wordt goedge maakt.

Uit het betoog van de heer de Bandt tijdens de hoorzitting van 22 april 2010, heeft de spreker kunnen opmaken dat dit horizontale decreet zeker geen overbodig decreet is, omdat hiermee een rechtswerking ‘*erga omnes*’ wordt gegeven ten opzichte van derden. Als die horizontale omzetting er niet zou zijn, zou er alleen maar een rechtsverplichting voor lidstaten ten opzichte van Europa zijn.

Uit de uiteenzetting van het Planbureau tijdens dezelfde hoorzitting is volgens de spreker ook gebleken dat de oorspronkelijk vrij laag ingeschatte impact van de Dienstenrichtlijn op onze economie een onderschatting was, omdat daarin de hopelijke verlichting van de regeldruk op de ondernemingen niet was ingecalculleerd.

Men moet ten slotte ook nog rekening houden met het Verdrag van Lissabon dat voorziet in een grotere afdwingbaarheid van het EU-recht, een snellere vaststelling van de schending en de mogelijkheid van het Hof van Justitie dwangsommen op te leggen. Ook dat betekent dat Vlaanderen dringend werk moet maken van de omzetting van de Dienstenrichtlijn.

De spreker zegt dat zijn fractie dit ontwerp zal goedkeuren, want hiermee wordt de vrije markt van diensten opnieuw een stukje meer gerealiseerd. Tegelijkertijd stelt zijn fractie dat de prioriteit van de Vlaamse Regering moet blijven liggen bij een correcte prescreening, namelijk onderzoek naar welke reguleringen onder het toepassingsgebied van de Dienstenrichtlijn vallen. Daarna moet dan een degelijke screening komen, namelijk een toetsing aan de beginselen van noodzakelijkheid, geschiktheid en evenredigheid van wat na de prescreening onder het toepassingsgebied valt. De spreker is van oordeel dat op dit vlak Vlaanderen voor een stuk in gebreke blijft.

De heer Bouckaert wijst ook op het advies van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat de omzetting onvoldoende transparant is. De omzetting is ook onvoldoende, omdat de gekozen techniek van de horizontale omzetting de decreetgever niet ontslaat van de verplichting om tijdig de nodige aanpassingen aan te brengen aan de bestaande regelgeving, telkens wanneer die in strijd is met de beginselen van de Dienstenrichtlijn. Deze horizontale omzetting is dus nog niet het einde van het werk.

Voor de spreker is de vermindering van de regeldruk ook niet gegarandeerd. Er wordt wel gewezen op het voorbeeld van de afschaffing van het erkenningsstelsel in de private arbeidsbemiddeling. Dat wordt echter volgens de heer Bouckaert dan weer ongedaan gemaakt door een ander beleid vanwege de inspectiediensten, waardoor de regeldruk weer toeneemt.

Hij heeft verder nog één structurele opmerking bij artikel 5 van het decreet, waarin wordt bepaald dat de bevoegde autoriteit moet rekening houden met gelijkwaardige voorwaarden waaraan de aanvrager in België of in een andere lidstaat heeft voldaan, wanneer wordt nagegaan of de aanvrager voldoet aan de vergunningsvoorwaarden voor een nieuwe vestiging. De Dienstenrichtlijn sluit uit dat een vestiging aan overlappende vergunningstelsels zou worden onderworpen (artikel 10, tweede lid, van de richtlijn). Kan artikel 5 niet geïnterpreteerd worden als een afzwakking van dit verbod?

Voor deze spreker is dit omzettingsdecreet dan ook maar een eerste stap in de richting van een consequente volledige omzetting van de Dienstenrichtlijn.

Volgens de heer *Jan Laurys* mag de economisch impact van de Dienstenrichtlijn niet onderschat worden. De screening van de bestaande regelgeving in het kader van de Dienstenrichtlijn is volgens hem ook een zeer nuttige oefening. Uiteindelijk moet het resultaat zijn dat de administratieve lasten voor de bedrijven verminderen.

De heer Laurys is van oordeel dat in de uiteindelijk goedgekeurde richtlijn een uitstekend evenwicht is gevonden tussen enerzijds de noodzaak tot het vrijmaken van de diensten en anderzijds het plaatsen van een soort knipperlicht voor die sectoren die belast zijn met het uitoefenen van een publieke functie.

De spreker merkt op dat enkele belangrijke elementen uit de Dienstenrichtlijn niet worden overgenomen. Meer bepaald gaat het om artikel 1 van de richtlijn waarbij de toepassing van de richtlijn op bepaalde materies, zoals het arbeidsrecht en het socialezekerheidsrecht, wordt uitgesloten. Hier kan geargumenteerd worden dat het om federale materies gaat, maar er zijn in elk geval wel raakvlakken met Vlaamse materies, zoals uitzendarbeid, het vastleggen van de knelpuntenberoepenlijsten, de migratie en de erkenning van arbeidsgeneeskunde. Bovendien kan in de nabije toekomst federale materie naar het Vlaams bevoegdheidsniveau worden overgeheveld. Volgens de spreker zou het dan ook nuttig geweest zijn om de uitsluiting van het arbeidsrecht en het socialezekerheidsrecht in dit decreet op te nemen.

Artikel 17 van de Dienstenrichtlijn sluit ook een aantal sectoren uitdrukkelijk van de toepassing van de richtlijn uit. Ook dat wordt niet overgenomen in dit omzettingsdecreet, zodat er misschien interpretatieproblemen zouden kunnen opduiken. Het zou kunnen dat in de toekomst in Vlaanderen een vrij restrictieve interpretatie van de richtlijn zal worden gehanteerd, daar waar dat eigenlijk de bedoeling niet was. De spreker geeft als voorbeeld de afvalverwerking, die in de richtlijn wordt uitgesloten.

In het ontwerp van decreet wordt tenslotte te weinig bepaald aangaande de kwaliteit van de diensten en de rechten van de gebruikers. Er wordt ten onrechte de indruk gewekt dat het decreet vooral focust op de rechten van de dienstverleners. De spreker is ervan overtuigd dat het niet de bedoeling van de Vlaamse overheid is om voorbij te gaan aan de bescherming van gebruikers, zoals vervat in hoofdstuk 5 van de Dienstenrichtlijn.

De heer *Bart Van Malderen* zegt dat het volgens hem niet te voorspellen is hoe groot de economische impact van de Dienstenrichtlijn zal zijn. Het is wel zeker dat het belang van de tertiaire sector alsmaar toeneemt. Alleen daarom al is er nood aan duidelijke regels, zowel voor de dienstverleners als voor de gebruikers. Op dit ogenblik bestaat er enkel de casuïstiek van het Europees Hof van Justitie en moet men al erg gespecialiseerd zijn om daar zijn weg in te vinden. Op dit ogenblik heeft Vlaanderen ook al een aantal bevoegdheden die onder de Dienstenrichtlijn vallen, zoals beroepsopleiding en arbeidsbemiddeling.

Wat de private arbeidsbemiddeling betreft, stelt de spreker vast dat er in Vlaanderen voor gekozen is om de bestaande erkenning in feite af te bouwen. In Wallonië is dat echter niet het geval. Het zou nuttig zijn hierbij enige duiding te geven.

Ook deze spreker stelt vast dat enkele punten van artikel 1 van de Dienstenrichtlijn niet worden overgenomen, met name de verwijzing naar het arbeidsrecht en de sociale zekerheid. In artikel 4 gebeurt dat wel voor belastingen. In het voorontwerp was daar nog geen sprake van. De spreker denkt dat het nuttig is om ook het arbeidsrecht en de sociale zekerheid in dit artikel te vermelden als uitzonderingen.

Mevrouw *Lydia Peeters* zegt dat haar fractie altijd grote voorstander van de Dienstenrichtlijn is geweest, omdat die van groot belang is voor de realisatie van de interne markt. Nochtans is de richtlijn een sterk afgezwakte versie van de oorspronkelijke Bolkesteinrichtlijn.

Volgens mevrouw Peeters is het zeer duidelijk dat de Dienstenrichtlijn niet tornt aan ons arbeidsrecht en ons socialezekerheidsrecht. Op termijn zal er misschien wel nood zijn aan een Dienstenrichtlijn bis, die van toepassing zal zijn op een aantal sectoren zoals de uitzendarbeid, de kinderopvang en de socialehuisvestingsmaatschappijen.

In de artikelsgewijze toelichting staat dat de definities ‘grotendeels’ op een getrouwe manier zijn omgezet. Betekent dat dan dat die definities niet volledig zijn omgezet? Kan duidelijk worden aangegeven waar er geen getrouwe omzetting van de definities is gebeurd?

De spreker vraagt wat er gebeurt in de sectoren van de kinderopvang, seniorenzorg en volwassenenonderwijs. Welke van deze sectoren vallen onder de toepassing van de richtlijn en welke niet? Voor een aantal sectoren blijkt er toch een gebrek aan transparantie, vandaar dat deze vraag kan worden gesteld. De sociale sectoren (sociale huisvesting, kinderopvang en bijstand) worden expliciet uitgesloten. Dat kan op basis en onder de bijkomende voorwaarden van artikel 2, tweede lid, punt 2, van de richtlijn. Behoudt de Vlaamse Regering zich het recht voor om nog andere niet zuiver sociale diensten bijkomend uit te sluiten van toepassing? Dit zou moeten worden verduidelijkt.

De heer *Matthias Diependaele* stelt vast dat er al peer reviews zijn geweest in een aantal landenclusters voor wat de verticale omzetting van de richtlijn betreft. Wat is het resultaat van de peer review in de landencluster, waartoe Vlaanderen behoort? Welk gevolg gaat daaraan worden gegeven? Uit de hoorzitting met de heer de Bandt is gebleken dat Vlaanderen rechtszaken zou kunnen verwachten, omdat een aantal zaken verticaal nog niet zijn omgezet.

Minister-president *Kris Peeters* onderschrijft de stelling dat de implementatie van de Dienstenrichtlijn voor een stevige economische groei zal zorgen. Hij is er ook van overtuigd dat de Europese Unie voor grote uitdagingen staat in tijden van economische crisis. Het is belangrijk dat Europa er zou in slagen eendrachtige standpunten in te nemen. Hij beseft dat het uitwerken van dergelijke eendrachtige standpunten niet eenvoudig zal zijn. In elk geval is ook voor Vlaanderen Europa een zeer belangrijk gegeven.

De minister-president ontkent dat Vlaanderen een slechte leerling zou zijn op het vlak van de toepassing van Europese richtlijnen. Men moet rekening houden met de complexiteit van België, en tegelijkertijd moet de Vlaamse Regering ook heel wat adviezen inwinnen bij het uitwerken van het beleid. Beide elementen vragen natuurlijk tijd. Er moet ook worden gezegd dat de Vlaamse Regering maximaal rekening houdt met adviezen en dat ze de regelgeving daar ook dikwijls aan aanpast. De minister-president is ervan overtuigd dat het aannemen van het voorliggende ontwerp zal voorkomen dat er dwangsommen zullen moeten worden betaald.

De minister-president is verheugd op de unanieme instemming van de fracties met dit ontwerp. Men zou een debat over de inhoud van de Dienstenrichtlijn kunnen voeren, maar dat is nu niet aan de orde. Dit ontwerp regelt de gedeeltelijke omzetting van die richtlijn. De Dienstenrichtlijn wordt in dit ontwerp maximaal overgenomen. Mevrouw Lydia Peeters heeft opgemerkt dat in de toelichting de term ‘grotendeels’ werd gebruikt. Het verschil met de Dienstenrichtlijn zit hem in de toepassing van het Vlaamse begrippenapparaat bij de omzetting. Bijvoorbeeld ‘dierengezondheid’ wordt in Vlaanderen ‘dierenwelzijn’ genoemd. Het gaat dus louter om de in Vlaanderen gebruikte terminologie. Voor het overige wijkt dit ontwerp niet van de Dienstenrichtlijn af.

De minister-president heeft uit de hoorzitting met de heer de Bandt kunnen opmaken dat er mogelijk juridische disputen over de interpretatie van bepaalde onderdelen van de richtlijn zouden kunnen opduiken, maar ook dat gaat over de Dienstenrichtlijn zelf, en niet over de omzetting. Er is bij de omzetting in elk geval gestreefd naar volledige juridische duidelijkheid.

Er werd door enkele leden verwezen naar artikel 1 van de richtlijn, in verband met het arbeidsrecht en het sociale zekerheidsrecht, die niet werden overgenomen in het ontwerp. De minister-president verklaart hierbij dat artikel 1 van de Dienstenrichtlijn het algemeen kader dat de richtlijn wil scheppen verduidelijkt. Als in dit artikel wordt gesteld dat de Dienstenrichtlijn geen invloed heeft op onder andere het arbeidsrecht en de socialezekerheidswetgeving van de lidstaten, dan betekent dit dat de lidstaten bij de omzetting van de richtlijn geen aanpassingen aan het arbeidsrecht of de socialezekerheidswetgeving moeten doorvoeren. Dat staat trouwens ook in het handboek voor de implementatie van de Dienstenrichtlijn. De Vlaamse Regering heeft ervoor geopteerd, na advies van de afdeling Wetgeving van de Raad van State, om de bepalingen van de Dienstenrichtlijn die de verplichtingen inhouden ten aanzien van de regelgevers van de lidstaten niet over te nemen in het horizontale omzettingsdecreet. Die bepalingen moeten immers geïmplementeerd worden door aanpassing van de specifieke wetgeving die procedures, formaliteiten, vergunningen oplegt en niet bij wijze van een horizontale maatregel. Als het arbeidsrecht en het socialezekerheidsrecht in de federale omzettingswet wel werden uitgesloten, en in het Vlaamse omzettingsdecreet niet, dan heeft dat niets te maken met een beoordeling van de bevoegdheidsverdeling inzake arbeidsrecht en sociale zekerheid, maar alles met het verschil in omzettingstechniek tussen het federale en het Vlaamse niveau.

Over de specifieke uitsluitingen van artikel 17 van de Dienstenrichtlijn, zegt de minister-president dat die enkel betrekking hebben op het toepassingsgebied van artikel 16 van de richtlijn en dus niet op het toepassingsgebied van de richtlijn in zijn geheel. Artikel 16 van de richtlijn werd op advies van de Raad van State niet overgenomen omdat deze bepalingen eveneens moeten geïmplementeerd worden door de aanpassing van de specifieke wetgeving die procedures, formaliteiten en vergunningen oplegt, en niet bij wijze van horizontale maatregel. Het feit dat de artikelen 16 en 17 niet werden overgenomen in het horizontale omzettingsdecreet, heeft hoegenaamd geen gevolgen voor de draagwijdte of de toepassing van die artikels.

Wat de kwaliteit van de diensten ten opzicht van de gebruikers en de bescherming van de afnemers van diensten betreft, werden er inderdaad geen bepalingen in het omzettingsde-

creet opgenomen. Dit heeft alles te maken met de exclusieve bevoegdheid van de federale wetgever voor het vastleggen van het algemeen normatief kader van de economische unie en de monetaire eenheid, zoals bepaald in artikel 6, paragraaf 1, derde tot vijfde lid, van de bijzonder wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. De federale wetgever is in dit verband onder meer exclusief bevoegd voor het vaststellen van de algemene regels inzake de bescherming van de gebruiker en inzake mededingingsrecht en handelspraktijken. Dat betekent dat de regels die in de federale omzettingswet van 26 maart 2010 vastgelegd worden, uiteraard ook van toepassing zijn op de diensten die door de Vlaamse overheid vergund of gereguleerd worden. Er is dus geen sprake van dat de rechten van de afnemers van diensten verwaarloosd worden. Een algemene reglementering van deze aangelegenheden bij decreet zou een schending inhouden van de bevoegdheidsverdelende regels, al is het inderdaad wel zo dat de Vlaamse overheid bevoegd is om binnen dit federaal vastgelegd kader aanvullende beschermingsmaatregelen te nemen in de sectorspecifieke regelgeving.

Over de screening zegt de minister-president dat die in Vlaanderen tijdig was gebeurd. Intussen loopt hierover een peer review tussen de lidstaten, die zal uitmonden in een rapport. Op basis van dat rapport zal de Europese Commissie al dan niet een aantal zaken meegeven aan de Vlaamse Regering. Hierover kan op het ogenblik van deze bespreking echter nog niets gezegd worden. De minister-president stelt voor deze zaak opnieuw te bespreken, nadat de Europese Commissie zich heeft uitgesproken.

Met betrekking tot het verbod op overlappende vergunningstelsels, verklaart de minister-president dat artikel 5 van het ontwerp niet kan worden opgevat als een afzwakking van artikel 10 van de Dienstenrichtlijn omdat dit dient samengelezen te worden met considerans (61) van de richtlijn. Daarin wordt letterlijk gesteld dat de bepaling dat gelijkwaardige vergunningsvoorwaarden niet dubbel mogen voorkomen, de lidstaten niet belet hun eigen voorwaarden zoals vastgesteld in hun eigen vergunningstelsels, toe te passen. De minister-president citeert verder: “(Z)ij vereist alleen dat de bevoegde instanties, wanneer zij nagaan of de aanvrager aan deze voorwaarden voldoet, rekening houden met gelijkwaardige voorwaarden waaraan de aanvrager in een andere lidstaat al heeft voldaan.”. De connotatie ‘rekening houden met’ zit dus ook in de richtlijn, maar de minister-president zegt dat dit met grote omzichtigheid moet worden toegepast.

De heer *Bart Van Malderen* zegt de redenering van de minister-president inzake het niet-opnemen van het arbeidsrecht en het socialezekerheidsrecht te begrijpen. Waarom heeft men belastingen dan wel specifiek opgenomen? Hij denkt dat het de verticale screening zou vereenvoudigen als ook arbeidsrecht en socialezekerheidsrecht in het decreet zouden worden opgenomen.

Minister-president *Kris Peeters* antwoordt dat het opnemen van belastingen is gebeurd ingevolge het advies van de Raad van State. Het was de inschatting van de Vlaamse Regering dat de uitsluiting van de belastingen uit het toepassingsgebied van de EDRL alleen relevant was voor wat betreft de bepalingen die betrekking hebben op de eisen (of procedures, formaliteiten enzovoort) die door de regelgevers van de lidstaten aan dienstverrichters worden opgelegd. Dat de Raad van State deze opname uitdrukkelijk heeft gevraagd en niet voor wat betreft de sociale zekerheid en arbeidsrecht heeft allicht ook te maken met het feit dat beide bepalingen in andere artikels van de Dienstenrichtlijn staan.

De heer *Boudewijn Bouckaert* verklaart nog dat het in artikel 5 eenvoudiger zou zijn geweest om de bepaling van artikel 10, lid 3, van de richtlijn over te nemen. Deze spreker volgt de redenering van de minister-president inzake het niet-opnemen van het arbeids-

recht en het socialezekerheidsrecht. Het gaat inderdaad om een andere omzettingstechniek.

III. STEMMING

Alle artikelen van het ontwerp en het gehele ontwerp van decreet worden ten slotte eenparig en ongewijzigd aangenomen met 8 stemmen voor.

De voorzitter,

Patricia CEYSENS

De verslaggever,

Koen VAN DEN HEUVEL

Gebruikte afkortingen

EDRL	Europese Dienstenrichtlijn
IMI	Internal Market Information System
IPM	Interactive Policy Making
SERV	Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen
UNIZO	Unie van Zelfstandige Ondernemers
Voka	Vlaams netwerk van ondernemingen